

STEDENBANDKRANT

Stichting Stedenband Haarlem Mutare
Postbus 5508 2000 GM Haarlem
Tel. 023 - 5324008 e-mail: mutare@antenna.nl

website: www.haarlem-mutare.nl
bezoekadres: Mondiaal Centrum
Lange Herenvest 122 Haarlem

No. 70, oktober 2009 - Verschijnt 4 x per jaar

IN DEZE KRANT:

Inleiding	2
Agenda	
Cultuur en debat	3
Xplore 2009	
Sporteducation without borders - Train the Trainer	4
Xplore 2009	
Interview met twee sportleiders Silas Zinowo en Precious Nyamurondo	5
Xplore 2009	
Bezoek aan Malawi	7
Xplore 2009	
Malawi, the warm hart of Africa	9
Xplore 2009	
Met de Sportleiders naar Malawi	9
Afscheid Cees Meijer	
Interview door Tichaona Pesenayi	10
Haarlemmers lopen voor Mutarese sportleiders Dam tot Damloop	12
Chiwoniso levert politieke strijd op mbira	
Interview op het Houtfestival	13
Zomerfeest Slachthuisbuurt	
Betrokkenheid in de wijk	15

DE STEDENBANDKRANT

De Stedenbandkrant is een uitgave van de Stichting Stedenband Haarlem-Mutare

REDACTIE:

Dik Bol
Isobel Buiten
Geke Leistra
Michaël Maas
Leen van de Polder
Johan van Someren

Lay out: Leen van de Polder
Omslag: Richard Lagerweij
Druk: Paswerk Bedrijven
Papier: kringloop papier

Stichting Stedenband Haarlem-Mutare
Postbus 5508 2000 GM Haarlem

e-mail: info@haarlem-mutare.nl
website: www.haarlem-mutare.nl
Tel. 023 - 5324008
bezoekadres:
Mondiaal Centrum
Lange Herenweg 122 Haarlem

Afscheid Cees Meijer

Op 1 oktober nam Cees Meijer afscheid als coördinator van de stedenband. Hij maakte de ontwikkelingen en veranderingen bij de stedenband vanaf kort na de start mee, hij werkte als coördinator in Mutare sinds 1 januari 1994. Tichaona Pesenayi werkte lang met hem samen en interviewde hem naar aanleiding van zijn vertrek. Cees wordt voor het eind van dit jaar opgevolgd door een van onze lokale medewerkers.

In deze krant uitgebreid verslag van de Xplore uitwisseling die in samenwerking tussen de stedenband, het CIOS en de Mutare Haarlem Sportleiders is georganiseerd. De jongeren uit Nederland en Mutare gingen, na het programma in Nederland, gezamenlijk op bezoek in Malawi. Isobel Buiten interviewde twee sportleiders uit Mutare over hun ervaringen en ambities. De Nederlandse deelnemers schreven over hun ervaringen in Malawi.

Een Zimbabweanse zangeres en mbira-speelster Chiwoniso Maraire trad op in Haarlem tijdens het Houtfestival in juni. Ze werd kort geïnterviewd na afloop van het concert.

De politieke ontwikkelingen in Zimbabwe zijn niet bemoedigend. Weliswaar is er sprake van economische vooruitgang, zijn de scholen weer open en is er meer werk, veel mensen leven nog in bittere armoede. De uitvoering van de akkoorden door de regering van nationale eenheid en vooral de vrijheid van meningsuiting en de persvrijheid worden getraineed. Helaas is niet alleen de Zanu-pf daarvoor verantwoordelijk.

De laatste tijd neemt vooral op het platteland het politieke geweld weer toe. Het lijkt een bewuste campagne van de Zanu-pf om haar grip op het platteland te behouden. Meer daarover op onze website.

De redactie

Cees Meijer neemt afscheid als coördinator in Mutare foto: Dik Bol

De emoties van een verloren generatie?

Patrick Makumbe
13 september - 11 oktober 2009
GALERIE 23
KNSM-laan 307-309
Amsterdam

Na zijn succesvolle vervolgopleiding aan de Rijksacademie in Amsterdam ging Patrick Makumbe (1978) terug naar zijn geboorteland Zimbabwe. Hij kwam terug in een land dat er zo mogelijk nog slechter aan toe was dan toen hij het twee jaar daarvoor verliet. Het werken onder die omstandigheden bleek moeilijk.

foto: Giovanni Piesco

Sommige collega's van Patrick Makumbe kiezen ervoor om in hun werk een duidelijk politiek statement te maken. Een verklaarbare en begrijpelijke reactie op een dubieus en wreed bewind. Of dat effect heeft blijft een open vraag. Makumbe kiest voor een meer indirecte, meer impliciete manier. Hij brengt emoties over die een invulling van het verhaal daarachter mogelijk maken. Hij verplaatst de politiek naar het dagelijks leven en zorgt op die manier voor universele herkenbaarheid.

Mutangindi Mambo - Klant is Koning

Protestants Landelijk Dienstencentrum
Joseph Haydnlaan 2a 3533 AE Utrecht
tot eind oktober 2009

De crisis in Zimbabwe laat kunstenaars niet onberoerd. In hun werk leveren Zimbabweanse kunstenaars onverbloemd commentaar - vaak op humoristische wijze - op de situatie in het land, anderen reflecteren op de problemen in het dagelijks leven. In de tentoonstelling 22 schilderijen van Zimbabweanse kunstenaars.

Verder enkele tientallen Lito's van cartoons van Paul Bogaert over de situatie in Zimbabwe. De cartoons verschijnen elke week in *The Zimbabwean*, een krant die tweemaal per week wordt gedrukt in Engeland en Zuid-Afrika en waarvan 30.000 exemplaren worden verspreid in Zimbabwe. Ook foto's van projecten en activiteiten van de stedenband. Een van de organisaties die is gevestigd in het PLD is ICCO waarmee de stedenband een langdurige relatie onderhoudt bij het opzetten en ontwikkelen van projecten.

Gerhard Schuil van *Impulsis* opent de tentoonstelling in het PLD, hij staat naast het schilderij *Mutangindi Mambo (Klant is Koning in het Shona)* van Lovemore Kambudzi uit 2003, een bitter commentaar op de rijen voor de voedseluitdeling.

foto: Richard Lagerweij

Debat MCH

Debat: **Haalt Haarlem haar klimaatdoelstellingen en de Millenniumdoelen in 2015?**

Een debat met vertegenwoordigers van alle politieke partijen, de burgemeester van Haarlem en wethouder Divendal, gemeentelijke diensten en COS Noord-Holland.
Discussieleiding: Cora-Yfke Sikkema
Woensdag 7 oktober 20.00 uur

Debat: **(On)zin van ontwikkelingssamenwerking**

Thema: **Helpt de hulp.**

Een debat met Theo Ruyter over de zin en onzin van ontwikkelingssamenwerking. Theo Ruyter schreef o.a. *Requiem voor de hulp*. Verder nemen deel aan het debat Robert Wendt (WRR) en Linda Polman.
Discussieleiding: Cormelis Mooij
Woensdag 14 oktober 20.00 uur

Mondiaal Centrum Haarlem, Lange Herenvest 122

Fototentoonstelling Stationsplein

Onder het motto: Zimbabweanse jongeren helpen elkaar houdt de stedenband Haarlem-Mutare in oktober een inzameling voor de peer educators in Mutare. Peer educators zijn in dit geval jongeren die voorlichting geven aan andere jongeren over de gevaren van hiv/aids. Ze praten met jongeren ook over seksualiteit in het algemeen, geweld, problemen binnen gewinnen, man-vrouwverhoudingen.

Over de activiteiten van de peer educators wordt een fototentoonstelling gemaakt die te zien is in het oude VVV kantoor, nu Stichting STAD op het Stationsplein (bij de zuidwest ingang van station Haarlem).

Stichting STAD
Stationsplein 1 Haarlem
gehele maand november (inclusief kunstlijnweekend)

Sport education without borders

Train the Trainer

In 2009 werd met Xplore subsidie een tweede uitwisseling – de eerste vond plaats in 2008 – tussen MHS sportleaders en leerlingen van het CIOS Haarlem georganiseerd. De uitwisseling kwam tot stand in samenwerking tussen het CIOS, de stedenband en de Mutare Haarlem Sportleaders (MHS). Het thema was: Train-the-Trainer. Een programma gericht op de verbetering van les- en leidinggeven bij sportactiviteiten van alle deelnemers. Xplore is een subsidieprogramma van het Ministerie van Buitenlandse Zaken voor draagvlakversterking voor ontwikkelingssamenwerking. Het wordt uitgevoerd door het Nederlands Jeugdinstituut.

Acht Mutarese sportleaders en een begeleider kwamen in juni voor drie weken naar Nederland. Samen met de acht Nederlandse deelnemers en twee Nederlandse begeleiders volgden ze een lesprogramma bij het CIOS en namen deel aan activiteiten in Haarlem, Scheveningen en Lochem.

Malawi

Na afloop van het bezoek aan Nederland ging de totale groep op bezoek in Malawi om samen met acht Malawiaanse sportleiders en een begeleider dáár trainingen te volgen en te organiseren. Daarbij was ook ruimte voor sportactiviteiten, bezoeken aan sport- en ontwikkelingsorganisaties en toeristische uitjes!

Het bezoek aan Malawi werd gepland vanwege de onzekerheden rond de veiligheidssituatie in Zimbabwe tot begin 2009. In 2008 kon een tegenbezoek aan Mutare niet doorgaan vanwege een negatief reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken.

Het bezoek aan Malawi was een mooie gelegenheid om de mensen daar kennis te laten maken met de Mutare Haarlem Sportleaders (MHS) en het model van de organisatie. Het

sprak de Malawianen wel aan. Het is dan ook de bedoeling dat de contacten worden voorgezet en dat ook tussen Malawi en Zimbabwe uitwisselingen worden georganiseerd.

Korfbal

Zowel tijdens het verblijf in Nederland als tijdens het bezoek aan Malawi werd veel aandacht besteed aan korfbal. De Internationale Korfbalfederatie wil korfbal wereldwijd promoten. In Zimbabwe wordt korfbal inmiddels door een flink aantal clubs in een aantal steden gespeeld. De Mutarese sportleaders gaan korfbal ook in Mozambique introduceren. Tijdens het bezoek aan Malawi werd daar ook gewerkt aan de promotie van korfbal.

Omdat korfbal gespeeld wordt met gemengde teams is het een sport die uitermate geschikt als middel voor emancipatie en het samenwerken tussen mannen en te bevorderen.

Tijdens het bezoek aan Nederland kregen de Nederlandse en Mutarese deelnemers uitgebreid training en ook tactische lessen in het spel, o.a. van de trainer van het Nederlandse nationale team, waardoor het niveau waarop gespeeld werd aanzienlijk werd verbeterd.

Spelletjes met schoolkinderen foto: Miriam Creighton

Interview met twee Sportleaders

Silas Ziwono en Precious Nyamurondo

Op woensdag 1 juli 2009 ontmoette ik Silas Ziwono (27) en Precious Nyamurondo (20), twee enthousiaste Mutarese jongeren. Ze waren in Nederland voor de Xplore uitwisseling tussen Mutare en Haarlem, waaraan maar liefst negen sportleaders (van Mutare Haarlem Sportleaders, MHS) uit Zimbabwe deelnamen. Dit was al weer de derde uitwisseling, waarbij de sportleaders allerlei workshops volgden bij het CIOS en daarnaast aan verschillende evenementen deelnamen, zoals het Houtfestival, het Slachthuisbuurtfestival en in samenwerking met Right to Play op het strand van Scheveningen.

Silas en Precious zijn gedreven om jongeren in Mutare te betrekken bij sport en spel in plaats van dat ze maar rondhangen zonder toekomstperspectief. Ik was heel benieuwd naar wat hen drijft om zich onder moeilijke omstandigheden bezig te houden met iets wat door veel mensen als onnodige luxe wordt gezien. "Laten we nou eerst maar eens die honger bestrijden, of energie steken in onderwijs of gezondheidszorg." Dat zijn helaas gedachten die opborrelen als men het heeft over sportontwikkeling in een arm land.

Zowel Silas als Precious hebben een zeer arme achtergrond. Ze hebben allebei geen ouders meer en hebben verschillende andere familieleden verloren o.a. aan hiv-aids. Tijdens ons gesprek kwam naar boven dat Precious' tante een dag eerder was gestorven. Ze had het er duidelijk moeilijk mee en door de grote afstand van thuis kon ze het bijna niet snappen. Precious vertelde dat ze waarschijnlijk met haar neef, de zoon van tante, samen zou gaan wonen. Hij was de enige die nog van de familie was overgebleven. Voor een westers iemand is het nauwelijks te bevatten dat je op zo een jonge leeftijd al zo vaak afscheid hebt moeten nemen. De emotionele bagage van deze jongeren maakt dat ze bewuster en met meer verantwoordelijkheidsgevoel in het leven staan dan leeftijdgenoten in Nederland. Dat is geen waardeoordeel, maar wel iets dat we niet moeten vergeten. Om nog maar te zwijgen over de andere moeilijke omstandigheden waaronder jongeren in Zimbabwe moeten leven zoals gesloten scholen en de immense werkloosheid.

Silas Zinowo foto: Isobel Bouter

Precious Nyamurondo
foto: Isobel Bouter

Daarom vond ik het indrukwekkend te horen wat deze twee jongeren bewoog om sportleader te worden. Silas deed op school al veel aan sport en toen hij eindexamen had gedaan besloot hij zich blijvend voor sport in te zetten. Juist op dat moment was een Japanse ontwikkelingswerker een sportproject gestart in Mutare. Silas deed mee en werd daarmee een van de pioniers van de MHS. Aanvankelijk kreeg hij van zijn familie en omgeving weinig steun. Silas: "Eerst waren ze er niet zo gelukkig mee. Ze wilden een carrière voor me, zodat ik voor mijn kleine broertjes zou kunnen zorgen." Maar Silas zette zijn zin door en ondervond steun van Nederlandse vrijwilligers die in 2001 in Mutare met de opzet van het sportproject hielpen. "Van de vrijwilligers kreeg ik wat financiële ondersteuning. Toen mijn moeder stierf hebben de vrijwilligers ons ook financieel bijgestaan met de begrafenis kosten. Toen begon mijn familie het MHS-programma beter te waarderen."

Precious ondervond ook weerstand toen ze MHS sportleader wilde worden. Ze kwam in aanraking met enkele vrouwelijke sportleaders die bij haar op school over het genderproject kwamen vertellen. Precious wilde zich graag inzetten voor de verbetering van de positie van meisjes en vrouwen. Haar omgeving vond dat ze langer naar school zou moeten gaan, maar dat wilde ze toen niet. De scepsis is overigens wel wat verminderd. Precious is namelijk de eerste die met het vliegtuig reist en zomaar weken in het buitenland verblijft.

Interview met twee Sportleaders

Men is trots op haar en haar vriendinnen zijn eigenlijk ook wel een beetje jaloers! Precious: "Ik ben trots op mezelf. Velen hebben geprobeerd in dit project mee te doen, maar dat lukte ze niet. Mij is het wel gelukt."

Silas is momenteel voorzitter van het SIP (Social Inclusion Programme van de organisatie S4S in samenwerking met MHS). Dit programma is speciaal opgezet om tegemoet te komen aan de specifieke behoeften van mensen met een lichamelijke of geestelijke beperking. "Ik wil werken voor minder bedeelde mensen in Zimbabwe, want er wordt op ze neergekeken. Het is heel normaal dat kinderen met een beperking door hun ouders aan de kant worden gezet. Ze zorgen dat anderen ze niet kunnen zien. Ook met dove kinderen gebeurt dit veel, omdat ze niet met hen kunnen communiceren.."

Het heeft heel wat moeite gekost om de ouders over de brug te krijgen, maar er lijkt al behoorlijk wat te zijn veranderd. Eerder dit jaar organiseerde S4S in samenwerking met MHS een sportfestival voor kinderen met een beperking, een groot succes. De ouders van de deelnemende kinderen proberen nu andere ouders over te halen om hun kinderen ook mee te laten doen. Silas: "We krijgen bijna dagelijks nieuwe aanmeldingen. De ouders schamen zich minder en krijgen ook lessen over welke zorg hun kinderen nodig hebben en dat ze vooral positief moeten zijn."

Precious richt zich in haar werk als sportleider vooral op meisjes. Ze vertelt dat er nu 19 vrouwelijke sportleaders zijn en ze is ervan overtuigd dat binnen twee jaar 50% van de sportleaders vrouw is, een van de targets van de MHS. "Vooral de meisjes die nu getraind worden voor sportleider

zorgen ervoor dat ze geen enkele sessie missen." In januari organiseerde MHS een sportevenement voor meisjes. Aan de ouders werd gevraagd om hun dochters mee te laten doen. Door dit soort bijeenkomsten verandert de houding van mensen en accepteert men dat meisjes aan sport kunnen doen. Precious vindt de gelijkheid van mannen en vrouwen in Nederland geweldig. In Zimbabwe is dat totaal anders, want als je getrouwd bent staat de vrouw volledig in dienst van haar man.

Zowel Silas als Precious staan heel positief tegenover hun werk als sportleider. Ze hebben ook toekomstdromen. Silas hoopt dat binnenkort de MHS als organisatie geregistreerd wordt, zodat ze zelf makkelijker fondsen kunnen werven. Silas zou heel graag een speciaal sportcomplex opzetten dat goed is toegerust voor mensen met een beperking. Nu zijn er problemen met trappetjes en andere obstakels, omdat de faciliteiten slecht toegankelijk zijn voor mensen met een beperking. Bovendien zou een eigen sportcomplex de status van deze tak van sport verhogen "Kijk maar eens naar de paralympics. Het zou toch geweldig zijn als wij iemand kunnen afvaardigen?"

Ook Precious heeft een wenslijstje. Zo zouden de sportfaciliteiten veel beter moeten zijn. "We spelen vaak gewoon in de modder." Bovendien zou de organisatie wat meer financiële armslag moeten krijgen. Door de slechte economische situatie moest er veel bezuinigd worden en vielen er al activiteiten af. Precious' antwoord op wat haar grote droom is: "Ik wil coach worden van het nationale korfbalteam." "Waarom niet?", vraag ik haar. "Ha, ha!" Lacht ze. Maar waarom eigenlijk niet?

Isobel Buitter

Rutendo Mandeya had voor de sportleaders bij handbalvereniging 'De Blinkert' een wedstrijd Zimbabwe-Nederland georganiseerd. De wedstrijd had een eindstand van 30-27 in het voordeel van 'De Blinkert'. De scheidsrechters, voorzitter en toeschouwers waren onder de indruk van het spel van de sportleaders. 'De Blinkert' wil in 2010 gaan deelnemen aan het jaarlijkse 'Multi Sport Festival' in Mutare. foto: Cees Versteeg

Bezoek aan Malawi

“Is that a disease?”, vroeg een van de Zimbabweanen toen ze zag dat ik mijn contactlenzen eruit haalde. Ze trok er een vies gezicht bij. Ze wist niet van het bestaan van contactlenzen af. Ik kwam erachter dat zij een haarborstel niet gebruikt om klitten uit het haar te kammen, maar vooral om het stof uit haar kroeshaar te halen. En toen ik mijn borstel terug kreeg, betrok mijn gezicht...! Leermomenten waren er over en weer tijdens deze uitdagende uitwisseling!

10 Nederlanders en 9 Zimbabweanen stappen uit op het vliegveld in Blantyre, Malawi. Onze korfbalpalen en een tas blijken nog in Johannesburg te liggen. Dat regelen we later wel. We proppen onszelf én de tassen in het busje dat voor ons klaar staat.

Terwijl wij vanuit het busje de eerste indrukken van het land opdoen, zien wij ineens pantserwagens voorbij komen. In het midden rijdt een zwarte limousine met geblindeerde ramen. Het blijkt de president van Zimbabwe, Mugabe te zijn. Dat we die nou net moeten tegenkomen op onze eerste rit in Malawi! De president is er ter ere van de viering van de Malawiaanse onafhankelijkheidsdag de volgende dag.

De chauffeur van het busje zegt ons erg blij en vereerd te zijn met de komst van de president. Het is een eer dat zo'n belangrijke man naar Malawi komt. De officiële ceremonie zal plaatsvinden in het stadion precies naast het hostel waar we de komende weken verblijven. Voor de Zimbabweanen niet het meest geweldige begin van deze uitwisseling. Hoe sta je daar als Nederlander tegenover? Kun je het maken een glimp op te gaan vangen van deze bijzondere gebeurtenis ten opzichte van je mede Zimbabweaanse reizigers? Het is wel bijzonder dat je het van zo dichtbij zou kunnen meemaken. Nog voordat we hierover een beslissing nemen, horen we dat we de volgende dag met het programma beginnen en dus ten tijde van de ceremonie met andere dingen bezig zijn.

Onze kamers bevinden zich in een hostel van de Malawi National Council of Sports. Bij binnenkomst worden we begroet door families kakkerlakken! We weten dat kakkerlakken niets doen, maar je ligt er toch niet graag tussen. De Zimbabweanen reageren wat rustiger. We maken kennis met Patricio en Evance van de Malawi National Council of Sports en roepen direct hun hulp in. Gelukkig beloven ze de komende 2 dagen de kamers helemaal schoon te maken (en flink met gif te spuiten?). De derde dag is het brandschoon.

De eerste keer dat ik de Zimbabweanen ontmoette in Nederland was tijdens het feest in de Slachthuisbuurt in Haarlem. Enthousiast werd ik begroet met een 'high five', gevolgd door een handdruk en niet te vergeten het

wegduwen van elkaars duim voordat je de hand loslaat. Na 6 weken oefenen gaat het nu automatisch! Ik herinner me dat ons spelletje volleybal op die dag bruut werd verstoord. Een oudere dame op een scootmobiel had blijkbaar haast. Ze ging niet om de kring heen, maar er dwars door heen! “How do you call that car?”, vroeg een van de Zimbabweaanse sportleiders. “Een scoot-mobiel”, antwoordde ik en vroeg me af of dit iets typisch Hollands was!

Een soortgelijke verstoring is er in Blantyre. We doen mee aan het Street Soccer Tournament op de markt in Blantyre. Alle kleedjes met tomaten, bananen en sinaasappelen worden aan de kant gelegd en met wat 'white wash-poeder' worden de lijnen uitgelegd. In no-time is het veldje klaar en kunnen we beginnen. We worden aangemoedigd door de vele marktbezoekers die in de gaten hebben gekregen dat er iets te beleven valt. Enkele misstappen van ons worden met luid gejuich ontvangen! Plotseling komt er een vrachtwagen de markt over rijden. Mensen moeten opzij springen want ook deze bestuurder heeft niet de intentie te remmen. Het gaat allemaal net goed en na deze onderbreking wordt het spel weer hervat. Helaas verliezen we!

Over een pas aangelegde weg begeven wij ons iedere dag naar het Blantyre Youth Centre. Bij dit sportcentrum werken we aan het 'Train the Trainer Programma'. Om de beurt geven we een training in een sport. Iedereen is erg enthousiast over zijn 'eigen' tak van sport. Dat maakt dat de trainingen energiek worden gegeven en uitgevoerd! Steeds evalueren we elkaars vaardigheden in lesgeven.

Onze korfbalpalen zijn nog niet aangekomen. Maar we kunnen ook prima toe met boomstammen en een zelf gevlochten mand eraan. Geweldig om te zien! Op scholen en weeshuizen oefenen we het lesgeven in de praktijk. We spelen een hele ochtend 'sport en spel' met de weeskinderen van het Chiuta Childrens Home. Het is ongelooflijk om het enthousiasme van de kinderen te zien.

Train the Trainer Programme Blantyre Malawi.
foto: Wikke van Stam

'Schipper mag ik overvaren' en 'Anne Mariakoekoek' blijken ook hier goed te werken. Al snappen sommige kinderen niet dat je bij het eerste spelletje juist niet gepakt moet worden! Vol enthousiasme springen ze iedere keer in mijn armen.

Tijdens de tweede week in Malawi gaan we met de groep enkele dagen naar Lake Malawi. Voor zowel de Nederlanders, Zimbabweanen, als óók de Malawianen is het de eerste keer dat zij het meer bezoeken. Terwijl de Nederlanders nog met elkaar bespreken wat de GGD precies heeft geadviseerd m.b.t. bilharzia, springen de Zimbabweanen en Malawianen al het water in. Zij weten niks van 'little animals' in het water. Nee hoor, gewoon een heerlijke verfrissing!

In een dorpje aan het meer zit een gezin op de grond in een kring om een pan eten heen. Op 2 meter afstand zie ik een aapje toekijken, wachtend op het moment dat ook hij iets uit de pan kan bemachtigen. In Nederland hadden wij al gesprekken over huisdieren. Huisdieren hebben slecht weinig Zimbabweanen en Malawianen. Er was destijds dan ook grote hilariteit bij de sportleaders toen zij op het strand in Scheveningen een vrouw met een hond zagen lopen. De hond was gekapt, geschoren en had staartjes en vlechtjes. "In Zimbabwe it will end up at the barbecue!"

De reis naar Scheveningen was ook om een andere reden

erg bijzonder: een aantal van de Zimbabweaanse sportleaders had nog nooit de zee gezien. De Zimbabweaanse vlag (die de sportleaders hadden meegenomen) werd om de beurt omgeslagen tegen de koude zeewind. Natuurlijk wilde de groep ook met de zee op de foto. En tja, daar werd aan den lijve ondervonden dat de golven van de zee heen en... weer terugkomen! Het leverde een komische foto en natte voeten op!

Ter afsluiting van alle lessen en trainingen staat het Blantyre Multi-Sports Festival op het programma, een gezamenlijk georganiseerde sportdag voor scholen met de handbal, korfbal, netbal en voetbal. Een hele organisatie, maar gedurende de reis zijn we echt een groep geworden en goed op elkaar ingespeeld. Ruim 300 kinderen hebben een geweldige dag met dansen, zingen en strijden om de titel! Een buitengewoon mooie afsluiting van onze drie weken! En die korfbalpalen? Die zijn aangekomen op de dag van ons vertrek! Ik hoop dat de boomstamkorfbalpalen óók blijven bestaan. De lat voor het spelen van een mooie wedstrijd hoeft letterlijk en figuurlijk niet te hoog te liggen.

Karin Louwers

Korfbalwedstrijd
foto: Merel Janssen

Malawi, the warm heart of Africa

Deze zomer kreeg ik de unieke mogelijkheid om mijn twee grootste passies samen te kunnen doen: Afrika en sporten. En wel door in Malawi te werken aan duurzame sportontwikkeling samen met sportleaders uit Zimbabwe en Malawi. Wat een geweldige tijd was het! Drie verschillende culturen die samenwerkten aan één doel. Ik verwachtte veel moeite te hebben om met hen te communiceren, maar door met elkaar te sporten begrijp je elkaar al zonder woorden.

Als ik terugdenk aan de tijd in Malawi komen er een paar dingen naar boven: armoede, muziek en dans. Waar je ook om je heen kijkt, overal zag je armoede. Kleine huisjes die nauwelijks beschutting bieden tegen de regen. Mensen, veelal ook kinderen, die op straat spullen verkopen. Wegen die nauwelijks begaanbaar zijn en overal afval op de grond. Luxe is ver te zoeken. Toch heb ik veel blije gezichten gezien. Alsof ze tevreden zijn met hoe ze leven. Ik heb gemerkt dat muziek heel belangrijk voor hen is. Daar halen zij hun energie en misschien ook wel hoop uit. De spreuk 'No music, no life', die daar vaak wordt gebruikt, lijkt mij dus wel terecht. En bij muziek hoort dans. Nog nooit heb ik kinderen zo uit hun dak zien gaan als op het Blantyre Multi-Sport Festival. Het was een groot feest!

Als ik Malawi op sociaal gebied vergelijk met Nederland kunnen wij hier nog veel leren. Zo werden wij door onze buschauffeur uitgenodigd om bij hem te komen eten en zijn familie te bezoeken als blijk van waardering voor ons. Ik zal nooit de glimlach op zijn gezicht vergeten toen we in zijn woonkamer zaten te eten.

Een ander voorbeeld is dat terwijl ik één van de eerste dagen over het korfbalveld liep werd aangesproken door een jongen. Hij wilde een leuk praatje maken en pakte daarbij mijn hand vast en kwam vrij dicht bij mij staan. Op dat moment voelde dat heel onwennig en probeerde ik het gesprek kort te houden. Later zag ik dat het daar heel normaal is als jongens elkaars hand vast houden tijdens een gesprek. Daarom liet ik het de keren daarna gewoon gebeuren, daarbij denkend hoe afstandelijk wij in Nederland eigenlijk zijn.

Michiel Niks

Lake Malawi foto: Wikke van Stam

Met de sportleaders naar Malawi

Begin dit jaar begon ik als vrijwilliger bij de Stedenband Haarlem-Mutare. Ik had nog weinig idee van wat me te wachten stond, alleen wat het resultaat zou moeten zijn: een leuke uitwisseling tussen Zimbabwaanse sportleaders en Nederlandse sporters. Elke week leerde ik weer bij en kreeg ik een duidelijker beeld van hoe alles eruit zou zien. Dit was ook een gevolg van de korte voorbereidingstijd, waardoor alles sneller moest dan de jaren ervoor.

De uitwisseling zelf is ook heel anders gelopen dan de vorige uitwisselingen. Door de instabiele situatie in Zimbabwe kozen we ervoor om uit te wijken naar een land in de buurt: Malawi. Jammer dat de Nederlandse deelnemers nu niet konden zien waar hun nieuwe Zimbabwaanse vrienden leven, maar wel erg leuk om de Malawianen bij het sportproject te betrekken! In Malawi bestond nog geen sportstructuur als in Mutare, waardoor ze veel van de sportleaders konden leren. Zo wordt een relatie tussen Mutare en Blantyre (Malawi) opgebouwd.

De uitwisseling zelf ging als volgt: de Zimbabwanen kwamen naar Nederland om lessen te volgen op het CIOS. De focus lag op Train The Trainer (TTT). Leren hoe je het beste les kunt geven. Naast die lessen hebben we sportbuurtwerk gedaan, op scholen les gegeven en sportwedstrijden tegen Nederlandse teams gespeeld. Na 3 weken gingen de Nederlanders samen met de Zimbabwanen naar Malawi. Daar hebben we samen met de Malawiaanse groep 3 weken lang het TTT-programma vervolgd. Sportlessen gevolgd door feedback. We hebben ook meer gezien dan alleen het sportveld. Een weeshuis en verschillende scholen waren het decor voor het in de praktijk brengen van het programma. Ook hebben we het dagelijks leven in Malawi leren kennen. Als knallend einde hebben we met de hele groep een Multi-Sports-Festival georganiseerd, waaraan teams van 4 scholen meededen. Dat was zo'n succes dat ze hebben besloten om hier een jaarlijks terugkerend evenement van te maken!

Wikke van Stam

Korfbalwedstrijd foto: Miriam Creijghton

Interview met Cees Meijer

Cees Meijer werkte sinds 1994 voor de stedenband in Mutare. Per 1 oktober nam hij afscheid als coördinator. Tichaona Pesenayi, lange tijd voorzitter van Local Action 21 – de voornaamste counterpart van de stedenband in Mutare – en nu in Zuid-Afrika werkzaam voor de SADC interviewde Cees Meijer.

“Sinds 1994 was je was coördinator voor de Stedenband Haarlem-Mutare. Kun je iets over je achtergrond vertellen en wat de reden was waarom je zo ver van je eigen land ging wonen?”

“Ik ben in 1953 in Groningen geboren. Groningen is de meest noordelijke provincie van Nederland. In mijn tienerjaren was er veel jongeren actief op sociaal en politiek gebied. Veel actiegroepen voor vrede, antiapartheid, eerlijke handel en het milieu werd toen opgericht. De tijdgeest en de opvoeding door mijn ouders waren belangrijk voor mijn keuzes en activiteiten. Ik hou van reizen, ben geïnteresseerd in andere landen en volken en culturen. Ik studeerde aan de Internationale Agrarische Hogeschool, afdeling tropen, in Deventer. Daarna volgde ik Agrarische Techniek in Silsoe, Engeland.

Mijn werkzame leven heb ik vrijwel geheel buiten Nederland doorgebracht. Van 1981 tot 1984 werkte ik voor het Ministerie van Landbouw in Suriname. Ik deed drie ontwikkelingsprojecten coördineerde gericht op kleinschalige landbouw. In 1986 werd ik voor drie jaar door de Lutheraanse Wereldfederatie uitgezonden om als projectmanager te werken op een boerderij van 712 ha in Zambia voor vluchtelingen uit Namibië. In de tussentijd had ik verschillende banen in Nederland en werkte ik als vrijwilliger voor het Nicaragua comité en de antiapartheidsbeweging.

In 1993 ben ik met mijn gezin in Mutare gaan wonen. Daar ontmoette ik Wilma Moen (die helaas in 2003 is overleden) die als vrijwilliger voor de stichting stedenband Haarlem-Mutare werkzaam was. De partners in Haarlem wilden een soortgelijke organisatie in Mutare opzetten en ik solliciteerde naar de coördinatorfunctie in Mutare en in januari 2004 begon ik met mijn werk in Mutare.

“Wat spreekt je aan in het hebben van een stedenband?”

Een stedenbandrelatie gaat om samenwerking tussen mensen met verwante ideeën, doelen en interesses. Je wilt elkaar leren kennen, van elkaar leren, elkaars normen en waarden te leren begrijpen en aan gezamenlijke doelen werken. Het direct contact spreekt mij aan omdat het is gebaseerd op persoonlijke relaties, mensen werken samen voor hun gemeenschap.”

“Wat waren je belangrijkste taken als coördinator?”

Cees Meijer geeft een presentatie tijdens een workshop

“Het samenbrengen van stedenbandpartners en belanghebbenden; in kaart brengen van activiteiten en projecten; ondersteunen capaciteitsopbouw; het plannen en uitvoeren van activiteiten.

Ik droeg bij aan de ontwikkeling van het Mutare Local Action 21 platform (gericht op duurzame ontwikkeling in de 21e eeuw). Ik hield mensen in Mutare op de hoogte van ontwikkelingen bij de stedenband in Mutare en Haarlem. We kunnen veel van elkaar leren, over waar en hoe we leven, over geografie, het politieke systeem, economie, klimaat, water, cultuur, onderwijs, transport, voedsel, architectuur zo meer. Ik gaf presentaties over Haarlem en Nederland waarin ik Mutare met Haarlem vergeleek.”

“Op welke wijze kan een stedenband inspelen op de problemen van onze tijd?”

“We worden iedere dag worden door de media geconfronteerd met de wereld om ons heen. Het nieuws is meestal niet positief. Van Afrika horen we over droogte, hongersnood en oorlogen. Deze tragedieën hebben voor een groot deel te maken met de geschiedenis van de kolonisatie, welke was gericht op uitbuiting en export van grondstoffen tegen lage kosten. Dat heeft een grote ongelijkheid gecreëerd tussen Noord en Zuid. Helaas is er na de onafhankelijkheid weinig verbeterd voor de mensen in Afrika.

In het algemeen ben ik niet pessimistisch. Er is meer aan de positieve kant dan aan de negatieve. Daarop moeten we als stedenband de nadruk leggen. We bevorderen communicatie en samenwerking tussen mensen uit heel verschillende samenlevingen.

Door de stedenband worden mensen in de wijken bewust gemaakt en leren ze te werken aan armoedebestrijding, gezondheidszorg en het milieu in hun eigen omgeving. Het stelt hen in staat een positieve bijdrage te leveren en dat heeft een onmiddellijk en lokaal effect. Georganiseerde, geïnformeerde en actieve mensen zijn belangrijk om goed politiek leiderschap te ontwikkelen. Extremisten minder kans en corrupte leiders krijgen steviger oppositie te verduren.

AFSCHEID CEES MEIJER

Duurzaamheid kan niet alleen bereikt worden via de lokale gemeenschap. In een open politiek systeem kunnen mensen hun leiders aanspreken om te streven naar duurzaamheid op nationaal en internationaal niveau.”

“Hoe gaat de stedenband om met politiek?”

“We veroordelen onderdrukking en corruptie. De stedenbandpartners beseffen dat een veilige en ontwikkelde samenleving alleen kan worden bereikt wanneer sociale, economische, gezondheidszorg en milieuproblemen worden aangepakt in samenwerking met en voor de mensen. De stedenband is niet verbonden aan een politieke partij of beweging, onze activiteiten en projecten zijn gebaseerd op de behoeftes van mensen en niet die van de politiek. Mensen kunnen alleen een vuist maken en opkomen voor zichzelf als ze goed geïnformeerd zijn.”

“Hoe werkt de stedenband in Mutare?”

“De stedenband tussen de stad Mutare in Zimbabwe en de stad Haarlem in Nederland werd gevormd in 1992. Problemen worden aangepakt door gezamenlijke actie en als gelijkwaardige partnerschap, tussen lokale autoriteiten, belanghebbende organisaties, NGO's, bedrijven en vooral met de mensen uit de gemeenschap.

Tijdens de charterconferentie in Mutare in 2002 zijn 5 sectoren geselecteerd waaraan prioriteit wordt gegeven en deze bieden een praktisch en organisatorisch raamwerk voor de samenwerking: cultuur en onderwijs; milieu; gezondheidszorg en welzijn, huisvesting en wijkbeheer en sport.

De vijf sectoren worden gecoördineerd en uitgevoerd door de vertegenwoordigers uit de gemeenschap.”

“Wat heeft de stedenband en LA21 bereikt?”

“Te veel om op te noemen o.a.:

- Sinds 1998 werken Mutare en Haarlem samen aan een huisvestingsproject in Hobhouse, waarvan al meer dan 200 arme families uit het overbevolkte Murahwa geprofiteerd. Bovendien heeft de sector huisvesting en wijkopbouw via de Haarlem Mutare Housing Foundation Trust geholpen bij het opzetten van een wijkraad.
- Schoolkinderen in Haarlem en Mutare hebben het huisvuil doorzocht en een vergelijking gemaakt van wat daarvan gerecycled kon worden en ze ontdekten maïskolven in Mutare en aardappelschillen in Haarlem.
- De sector gezondheidszorg wordt gesteund door de stedenband in haar strijd tegen hiv/aids, met geld en met capaciteitsopbouw voor het Teen HIV Prevention Programme en voor de Home Based Care.
- Op verzoek van de National Arts Council, een belangrijke speler in de cultuursector, heeft de stedenband geholpen bij het opzetten van 4 kunstenaarsassociaties en bij capaciteitstrainingen (beeldende kunsten, uitvoerende kunsten, fotografie en beginnende schrijvers).

- De Haarlem Mutare Sportleaders organisatie hebben sportclubs opgericht en versterkt in de wijken en capaciteitsopbouw ondersteunt voor speciale groepen zoals vrouwen en mensen met een beperking.

Kijk voor een vollediger beeld op de website van de stedenband.” (www.haarlem-mutare.nl)

“Waarom stop je als coördinator?”

“Ik had veel plezier in mijn werk dat zeer divers, lonend en zondermeer de beste en langst durende baan in mijn leven was. De tijd is nu echter aangebroken om af te wegen wat ik verder ga doen. De LA21 organisatie, met steun uit Haarlem, heeft lokale sectorcoördinatoren aangesteld die ieder in hun eigen sector meer kunnen bereiken dan ik. Het is niet makkelijk om met deze leuke baan te stoppen maar het is tijd om mijn taken over te dragen. De meeste mensen hier werken hard, zijn sociaal en beschikken over kennis. Daarom had ik een geweldig leven in Mutare, dat tevens de mooiste stad van Zimbabwe is.”

“Wil je nog iets kwijt?”

“Bij mijn afscheid vind ik het belangrijk om iedereen te bedanken: de burgemeesters van Mutare en Haarlem, de gemeenteraadsleden en de ambtenaren die ons steunden. Dank aan de stedenband en LA21 voorzitters, sectorcomités, coördinatoren, sector organisaties, de vrijwilligers en allen in de gemeenschap die met veel enthousiasme goed werk hebben gedaan. Ik ben dank verschuldigd aan de stichting Stedenband Haarlem-Mutare, de vrijwilligers in de werkgroepen en partners in Haarlem die in goede en slechte tijden zonder aarzeling ons geweldig zijn blijven steunen. Er zijn zoveel mensen aan beide kanten die een belangrijke bijdrage hebben geleverd dat het moeilijk is namen te noemen. Ik ben dankbaar dat ik samen heb mogen werken met zoveel goede mensen in Mutare voor de verbetering van onze samenlevingen. Ik draag jullie mee in mijn hart.”

Tichaona Pesenayi

Cees Meijer in overleg met de beeldhouwers die beelden hebben gemaakt voor de Damaststraat in Haarlem

Haarlemmers lopen voor Mutarese sportleiders

Zondag 20 september j.l. hebben heeft de Stedenband Haarlem-Mutare meegedaan aan het grootste Europese hardloopevenement: de Dam tot Damloop. Met dit evenement haalde vijftien lopers sponsorgeld op voor de tweejarige sportopleiding van kansarme en vaak werkloze Mutarese jongeren.

Bij dit evenement, waaraan in totaal verspreid over twee dagen 60.000 hardlopers deelname, was het ook dit jaar mogelijk te lopen voor goede doelen. De stedenband liep dit jaar voor de eerste keer mee. Drie teams namen deel aan de 4 engelse mijl (6,4 km). Vijftien lopers lieten zich door vrienden, familie en collega's sponsoren. Het geld is bestemd voor de Mutare Haarlem Sportleaders (MHS) een sportproject van de stedenband; en dan specifiek voor een opleiding van nieuwe sportleiders in Mutare.

Sportleiders verzorgen sportactiviteiten in de verschillende wijken van Mutare met aandacht voor sport, en voorlichting over hiv/aids, man-vrouw verhoudingen, en lichamelijke handicaps. Sportleiders zijn meestal werkloze jongeren die een betere toekomst krijgen door de opleiding die ze van ervaren sportleiders krijgen en het opdoen van werkervaring als sportbuurtwerker en trainer.

Ook sportief werden er mooie prestaties neergezet. Zo werd een van de teams van de stedenband zelfs 2e van alle goede doelen die deelnamen aan de 4 engelse mijl! Tevens werden er individueel scherpe tijden neergezet, zo werd Achmed Moujid 4e van de 165 lopers op deze afstand met een tijd van 29:30!

We hebben een leuke dag gehad die ook wat voor het goede doel heeft opgeleverd. De stedenband bedankt alle deelnemers en hun sponsors!

Fabian Lenten

Team 1 Tijd totaal 2:42:5
Ralph Spanjaard 31:26
Fabian Lenten 32:05
Yourik Tesselaar 32:12
Alexander Luijt 32:38
Guus Boerhorst 34:31

Team 3 Tijd totaal 3:10:32
Annick Dekker 35:45
Karin Louwers 36:53
Sanne van de Flier 37:12
Inemarie Dekker 40:09
Miriam Creijghton 40:33

Team 2 Tijd totaal 2:50:31
Achmed Moujid 29:30
Steven Heijtel 30:31
Ancella Wissink 35:45
Edward Lee 35:45
Wikke van Stam 39:30

FOTOGRAAF SIMON VERHOEF

Chiwoniso levert politieke strijd op de Mbira

Chiwoniso Maraire (Washington, 1976) groeide op in de Verenigde Staten. Muziek werd haar met de paplepel ingegoten door haar vader, mbira-speler, en haar moeder, zangeres. In de jaren negentig ging Chiwoniso met haar familie terug naar Zimbabwe. Chiwoniso trad afgelopen juni op tijdens het Houffestival. Dat was goed getimed omdat het samenviel met de Xplore uitwisseling en in haar publiek dus aardig wat landgenoten meeluisterden. Na haar optreden interviewden we haar.

Jongeren in Zimbabwe zoeken hun eigen identiteit met behulp van theater, muziek en poëzie. Vaak op humoristische wijze wordt de huidige situatie in het land neergezet. Ook de mbira, een traditioneel instrument, wordt veel bespeeld door jongeren.

In de afgelopen zeven jaar hebben ruim drie miljoen inwoners Zimbabwe verlaten, ook stierven velen aan hiv/aids, veel muzikaal talent is recent verloren gegaan.

Chiwoniso speelde op haar negende al op de mbira mee bij opnames van haar ouders. De mbira, in het Nederlands duimpiano, is een tokkelinstrument dat bestaat uit een klankkast waarop metalen tongen zijn bevestigd. De klankkast kan nogal variëren van vorm en materiaal: een uitgehold rechthoekig blok hout, een uitgeholde kalebas of zelfs een schild van een schildpad. Het instrument komt in veel Afrikaanse landen voor. Het geluid is vrij zacht en doet een

beetje denken aan een grote speeldoos. Het is traditioneel vooral een instrument voor de begeleiding van zang. Chiwoniso zong bij de eerste hiphopband van Zimbabwe en in 1997 verscheen haar eerste soloalbum *Ancient Voices*, waar ze een Franse prijs voor kreeg. Ze kreeg 2 dochters die nu 10 en 13 jaar zijn. Ze vroegen een aantal jaren haar volle aandacht. Nu ze wat groter zijn heeft ze weer meer tijd voor muziek.

Op haar recente album *Rebel Woman* speelt Chiwoniso met bekende musici, zoals Hugh Masakela uit Zuid-Afrika. De muziek varieert van pure mbira met zang tot echte beat. Zimbabweaanse tradities zijn de 'grondwaarden' van haar muziek, maar ze heeft ook veel geluisterd naar Michael Jackson, Aretha Franklin, de Rolling Stones en naar klassieke muziek van bijvoorbeeld Bach en Mozart.

Haar muziek gaat over de helende kracht en de kennis van voorouders. Het titelnummer *Rebel Woman* is een eerbetoon aan vrouwen die zich verzetten tegen de beperkingen die hen worden opgelegd door de samenleving. Chiwoniso wil zich uitspreken over alledaagse dingen. Kunstenaars hebben volgens haar een bijzondere rol, ze zijn op een andere manier verantwoordelijk dan bijvoorbeeld een bankier of een arts. Zij ziet zichzelf als een spiegel. Chiwoniso zingt over dingen die ze zelf waarneemt: onrecht, armoede, vluchtende mensen, politiegeweld, werkloosheid.

“Wie zijn jouw favoriete muzikanten?”

“In Zimbabwe zijn dat Progress Chipfumo, Herbert Swanborne en Gussa, daarbuiten de Noorse (Lapland) zangeres Mary Boine en de Duitse pianist Hans Ludemann, die veel in Afrika werkt.”

“Je begeleidt jezelf op de mbira. Vroeger had die vooral een religieuze functie totdat Mapfumo (een ook internationaal bekende Zimbabweaanse muzikant) de mbira versterkte en in zijn muziek gebruikte. Hoe zit het met die mbira?”

“In de koloniale tijd wilden de Rhodesische machthebbers niets met de mbira te maken hebben. Mapfumo en Stella Chiweshe wilden de mensen emanciperen. Ze bespeelden de mbira toen dat nog taboe was en zo werden ze deel van een bevrijdingsbeweging.”

“Ze zeggen dat werken met de mbira een spirituele ervaring is. Vind jij dat ook?”

“Dat is niet alleen bij de mbira zo. Dat heb je bij elk muziekinstrument dat je bespeelt. Iedereen op het podium is

Chiwoniso Maraire foto: Dik Bol

één met zijn instrument.”

Chiwoniso en band op het Houtfestival juni 2009 foto: Dik Bol

“Spelen jongeren in Zimbabwe ook op de mbira?”

“Nu wel. Maar vroeger, toen ik nog op school zat, vond ik het moeilijk. Haast niemand speelde erop en ik wilde ‘erbij horen’. Ik heb het toch volgehouden, omdat ik het instrument toegankelijk wilde maken. Daarom klinkt de mbira bij ons funky!”

“Je bent opgegroeid in Seattle in de Verenigde Staten. Woon je daar nog?”

“Half en half, ik ben veel in Zimbabwe. Het Book Café (cultureel café in Harare, red.) is mijn tweede huis.

Het Book Café is een plaats waar mensen samenkomen om hun gevoelens te uiten in muziek, literatuur, theater en protestacties. Het is bovendien een plaats waar censuur als zodanig niet bestaat. Maar het wordt ze niet makkelijk gemaakt. De directeur van het café wordt geregeld bedreigd met arrestatie en er zijn veel stroomstoringen.”

“Je teksten gaan vaak over het onrecht dat je in Zimbabwe ziet. Heb je wel eens problemen met de autoriteiten?”

“Wij hadden vorig jaar problemen met de censuur, we mochten ook niet optreden. Ze begrijpen niet dat kritische teksten geen persoonlijke aanval zijn. Wij geven een stem aan dingen die gebeuren. Hoe kun je niet zingen over mensen die geslagen worden wanneer ze geslagen worden. Het is een serieuze boodschap aan een jonge generatie.

Wat vind je van de huidige ontwikkelingen in Zimbabwe?

Dat heb je met gekoloniseerde landen, we werden pas in 1980 onafhankelijk. De manier waarop de landhervormingen zijn uitgevoerd is niet goed. Het is waar dat zwarte boeren recht hadden op meer land maar dat veel mensen daardoor niet te eten hebben is niet O.K.”

“Welke invloed heeft dit op de muziekwereld?”

“Je bent niet vrij, je gaat je zorgen maken over wat je zingt.”

“Wat is je grootste wens?”

“Dat we kunnen zingen wat we voelen. Vrijheid!”

Elisabeth Lodewijk en Isobel Buiten

Zomerfeest in de Slachthuisbuurt

In de Slachthuisbuurt was op 13 juni j.l. een zomerfeest en markt, waar tweedehandsspullen werden verkocht. De opbrengst wordt gebruikt voor het huisvestingsproject van de Stedenband Haarlem-Mutare in wijk Hobhouse in Mutare.

Ik ben op weg naar De Hamelink, een voormalige schoolgebouw, waar nu het nieuwe buurtcentrum van de buurt is gevestigd. Ik spreek met Maria van Waarde en Jos Derissen. Beiden zijn betrokken geweest bij de organisatie.

Maria woont in de Slachthuisbuurt en is lid van de wijkraad. Maria kent de stedenband door het schoolproject 'Een reis naar Mutare'. Zij en de kinderen waren daar erg enthousiast over. De stedenband heeft haar gevraagd bij de werkgroep onderwijs te komen. Het lesprogramma voor de scholen werd vernieuwd, scholen werken er nog steeds mee.

Jos is wijkconsulent bij woningbouwcorporatie Pré Wonen en contactpersoon voor de wijk. In het kader van leefbaarheid heeft hij samen met de wijkraad de markt georganiseerd. Hij kent door zijn werk veel organisaties, ook de stedenband. Hij leidde Gift Sanyanga, projectmedewerker van de stedenband in de wijk Hobhouse in Mutare, rond toen die voring jaar Haarlem bezocht. Ze hebben gesproken over wonen, over Zimbabwe en de moeilijke tijden die het land doormaakt. Gift was erg verbaasd dat wij de portiekflats langs de Schipholweg slopen. Volgens zijn normen zijn het perfecte gebouwen. Dat blijft hangen en de gedachte dat ondersteuning van het huisvestingsproject een leuk en goed project voor de wijk zou kunnen zijn.

Jos vertelt dat de stedenband belangrijk is voor de wijk. "Mensen moeten het besef hebben, dat de wereld breder is. Het is goed dat men zich realiseert, dat het belangrijk is om kansarme mensen te helpen. Maar er is wederkerigheid, wij krijgen ook wat terug." In de Slachthuisbuurt is de samenwerking tussen wijkorganisatie en stedenband nieuw. In de Damast- en Spaarnooogstraat (wijk Scheepmakersdijk) kwam die kennismaking al eerder tot stand. Daar is in samenwerking met buurtbewoners en woningbouwcorporatie Elan Wonen een kunstproject met Zimbabwaanse beelden gekomen. Vorig jaar was er een expositie van Zimbabwaanse kunst in de Grote of St. Bavokerk, later heeft een deel van die kunst in het wijkcentrum Amsterdamsebuurt gehangen.

Terug naar de actiedag voor het huisvestingsproject. Maria: "Zes weken lang konden mensen op woensdag hun spullen brengen. Jos: "Het was voor het goede doel, voor het huisvestingsproject van de stedenband. In de buurt zijn we tweedehandsspullen gaan inzamelen. Mensen konden hun spullen inleveren en die werden verkocht. De woningcorporaties Pré Wonen, Elan Wonen en Ymere deden mee. Elan Wonen heeft een winkelruimte ter beschikking

Maria van Waarde en Jos Derissen foto: Geke Leistra

gesteld." Er was heel veel: kleding, speelgoed, boeken, kasten, serviesgoed... De winkel, die Elan Wonen ter beschikking had gesteld, had een 'Mutare-etage gekregen met beelden, muziekinstrumenten en schilderijen. Maria vult aan: "Alles wat over was, is teruggegaan naar die winkel. Vervolgens heeft de Schalm alles meegenomen, een vrachtwagen vol, niets is weggegooid."

Tijdens de markt op het wijkfeest zijn er vijf tafels ter beschikking gesteld, er waren negen vrijwilligers die de spullen aan de man brachten. Spullen gingen weg voor € 0,50 of € 1,- Er is voor € 870,- verkocht.

Alle geledingen uit de buurt waren aanwezig. De sfeer was perfect evenals het weer. Het was de tweede keer dat de markt gehouden werd. Met 3 à 4.000 bezoekers was de markt druk bezocht. Maria: "Er was van alles te doen: muziek, sport en spel. Zo probeert de wijkraad te stimuleren dat buurtbewoners elkaar ontmoeten." Jos: "Sportleaders uit Mutare organiseerden sportactiviteiten. Dat was speciaal en viel op: zwarte jongens in een T-shirt van de stedenband, ze waren een dag eerder naar Nederland gekomen om dit mee te maken. Bij de opening door wethouder v.d. Molen is dit ook genoemd."

Er is nog geld uit het budget van het feestprogramma over. Er wordt gekeken of het bedrag tot € 2.000,- aangevuld kan worden. In De Hamelink heeft een loterij ook nog € 150,- opgebracht. "Niemand kan meer zeggen: de stedenband Haarlem-Mutare kennen we niet", zegt Maria.

Krijgt het een vervolg? Maria zegt dat ze dat heel goed zal vinden. Jos: "We moeten dit vasthouden en kijken hoe we het terug laten komen. We hebben het evenement afgesloten met Chinees eten. De mensen uit Mutare waren daar ook bij. Het heeft veel indruk gemaakt. Woningbouwcorporaties zijn gericht op wonen in Nederland. Het is niet onmogelijk dat ze breder gaan kijken om steun te bieden. Dat kan behalve in Zimbabwe-Mutare natuurlijk ook in andere landen zijn."

Geke Leistra

Campagne "Zimbabweanse jongeren helpen elkaar"

Collecteweek 19 tot 24 Oktober

Teen HIV Prevention Programme

Jongeren snappen elkaars problemen, spreken elkaars taal en leren meer van elkaar dan van volwassenen. Dat zijn de uitgangspunten van het Teen HIV Prevention Programme (THPP) in Mutare. In dit programma geven jongeren van 16 tot 25 jaar gezondheidsvoorlichting aan leeftijdgenoten: dat heet peer education. Voor THPP zijn 50 peer educators actief, waarvan meer dan de helft vrouw is. Jongeren lopen een groter risico op hiv en andere seksueel overdraagbare ziekten. Daarom is het belangrijk in de strijd tegen hiv om jongeren

te laten beseffen wat de gevolgen van risicovol gedrag zijn. Naast voorlichting over hiv en ongewenste zwangerschappen, richten de peer educators zich ook op andere jeugdzaken. Man/vrouw verhoudingen, problemen met ouders en familieleden, alcohol- en drugsmisbruik en kindermishandeling zijn belangrijke discussieonderwerpen. Een goede methode om jongeren zelfbewust te maken en ze keuzes te leren maken is door ze met elkaar te laten praten over seksualiteit, gevoelens en ervaringen.

**Steun het werk van de peer educators. Voor dit belangrijke werk is geld nodig.
Voor € 20,- per maand kan een peer educator voorlichting geven.
Zo werden vorig jaar in heel Mutare meer dan 9000 jongeren bereikt.**

Wilt u ons helpen door te collecteren in de week van 19 tot 24 oktober. Bel ons dan. 023 - 5324008

Wilt u onze projecten ook steunen met een eenmalige of structurele donatie?
Maak dan uw donatie over op giro:
ING **3823435** t.n.v. Stedenband Haarlem-Mutare Postbus 5508 2000 GM Haarlem
Hartelijk dank namens onze vrienden in Mutare!

